

Vì núi đưa anh đến

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện "Hay là mình cứ bất chấp hết yêu nhau đi")

Tôi biết mình yêu Hạ nhiều đến nhường nào, tôi sẽ bất chấp tất cả để được yêu và bên cạnh người con gái mình yêu thương.

Khả năng cảm nhận âm nhạc tốt, thêm thanh âm trời phú nên tôi - Một người con của núi rừng Tây Nguyên, Đắk Lắk đã quyết định xuống thành phố học thêm một lớp kí xướng âm, nhạc lý cơ bản và thi vào trường văn hoá nghệ thuật A. Tất nhiên, tôi dễ dàng đậu với số điểm khá cao và hoàn thành tốt việc học ở đây nhưng tôi vẫn luôn lạc lõng với nhịp sống của thành phố vì những người ở đây vẫn xem tôi như một mọi núi của dân tộc Ba Na vì tôi có một làn da ngăm đen nhưng gương mặt thì rất nam tính, ánh mắt nâu sáng ngời như mặt trời trên cao nguyên.

Sau khi tốt nghiệp, tôi dự định lại trở về với núi rừng, nhưng lần này trở về với núi rừng có một người bạn đồng hành: Chiếc ghita Acoustic tri kỉ.

Trong hai tháng cuối cùng ở lại thành phố tìm việc. Tôi chuyển đến chỗ ở một phòng trọ mới, phòng trọ này là một căn phòng nhỏ trên lầu hai của một người phụ nữ trẻ gần 30 nhưng đã có một cậu con trai 7 tuổi và giờ hiện đã ly dị chồng. Căn phòng thuộc lầu hai nhưng có lối đi lên cầu thang ngoài trời và đó chính là lối duy nhất tôi có thể vào phòng. Có lẽ vì cho nam sinh thuê và cũng ngại người lạ ra vào trong nhà nên nó được thiết kế như vậy. Giống như năm đầu xuống thành phố thì trong ba lô của tôi luôn có bọc hoa huỳnh anh Tây Nguyên đã ủ khô, hương thơm của nó vốn dùng để đuổi muỗi nhưng xuống dưới này ít khi gặp con quái vật hút máu này nhưng lần nào về mẹ cũng gói đem theo nên giữ lại cho thơm quần áo. Chị chủ nhà có một vẻ đẹp rất mặn mà như con gái xứ Kon Tum, thân hình quyến rũ vì gái một con thì trông vẫn mồn con mắt quả thật không sai. Chị ấy tên là Vĩ Hạ sống độc thân cùng với cậu con trai Tiễn Đông, vì đã trải qua một cuộc hôn nhân tan vỡ nên ánh mắt chị nhìn tôi rất lạnh lùng nhưng cậu con trai thì hồn nhiên và quấn quýt lấy tôi.

- - Chào chị, em thấy....nhà có cho thuê phòng trọ nên vào...xem phòng- Tôi ngập ngừng hỏi.
- - Em ra ngoài leo lên cầu thang ngoài kia rồi xem phòng, chị mở phòng rồi. Hàng tháng chị vẫn hay lau dọn phòng sạch sẽ.
- - Chú gì đó hở mẹ? Chú ấy đen y như mấy ông da đen nước ngoài me ha – Thằng bé chỉ tay sau khi tôi quay ra ngoài và nói vọng ra.
- - Đông, kệ chú ấy.

Căn phòng cũng khá thoáng mát, lại có thể ngắm sang khu công viên Hoàng Văn Thụ và ngồi ngoài ban công mà đánh ghita thì tuyệt vời nên tôi ưng ý ngay. Tôi bắt đầu chuyển vật dụng đến đó ở, ban ngày thì đi tìm việc khắp các phòng trà còn tối thì luyện ghita ở nhà. Các phòng trà thì người ta đều đã làm việc lâu năm với ca sĩ của họ hoặc người vào cũng là người quen được giới thiệu trước. Vì vậy, tôi chỉ có thể kiếm được việc là đệm đàn ghita hoặc organ cho người ta hát tại một quán bar nhỏ vào tầm 5h chiều đến 11h tối, còn ban ngày đi dạy kèm. Những ngày đầu chưa xin được chìa khoá cổng tôi hay làm phiền chị Hạ mở cửa, dù hơi khó chịu nhưng chị không cầu nhàu gì tôi. Nhưng tối về đến nhà là máu nghệ sĩ lại nổi lên, tôi ra ban công đàn và hát vì cả ngày có được hát đâu, lo sợ thanh âm mình giảm sút. Vì ngại, chưa đủ tự tin nên tôi không đăng kí tham gia các cuộc thi hát truyền hình thực tế vào những năm đầu học dưới thành phố. Sau khi về lại núi rừng Tây Nguyên để tìm lại cảm hứng, tôi sẽ đợi đến cuộc thi nào đó quy mô lớn mà đăng kí vì giấc mơ nghệ sĩ là không bao giờ từ bỏ, nó đã thấm vào trong máu từ những bài dân ca Bana hay những ngày hội cồng chiêng Tây Nguyên. Đang đàn hát say mê bài chiều lên bản thượng thì chị chủ nhà đã đứng phía sau tự lúc nào khoanh tay trước ngực mà tăng hăng:

- E hem, chú định chuyển trọ vào sáng mai hay sao phá giấc ngủ của mẹ con chị thế này?
- O, em xin lỗi. Tại em hứng chí quá, cố gắng giảm tone rồi lại quên.
- Mẹ ơi, cho con nghe chút đi rồi con xuống nha. Cu Đông cũng mò lên vì khoái chí.
- Mai đi học mà không chịu ngủ tiếp đi à – Chị đưa ánh mắt nghiêm nghị quay sang cu Đông
- Ừ, mai con dậy được mà. 11h30 con xuống liền mà mẹ - Cu Đông giở chiêu làm nũng.
- Nhớ đó. Rồi chị quay sang tôi khẽ bảo: “Lát chú dẫn nó xuống dùm chị và ngày mai đừng chơi vào giờ này nữa đấy”

Thế là hai chú cháu cùng ngồi ngò nghê tụng thêm vài bài thiếu nhi nữa rồi mới chịu đi ngủ, nào là bắc kim thang, chú ếch con. Sau đó tôi có dạy thêm Tiễn Đông bài niềm vui của mẹ nhưng cu cậu vẫn chưa thuộc lắm nên hẹn trưa mai sẽ lên học tiếp vì nó cũng rất thích bài này. Trưa hôm sau, đang lim dim mơ màng thì cu Đông đã lên giật giật cánh tay tôi mà đánh thức:

- Anh Linh Sơn, đừng ngủ nữa mà. Dạy em bài niềm vui của mẹ đi.
- Ấy dà, anh ngủ tí lát nữa đã – Tôi mở một mắt rồi lại nhắm
- Chiều em phải qua nhà ngoại rồi, mẹ đi làm nên chiều qua đó chơi ăn cơm luôn. Tối mẹ mới đón về.
- Thôi được rồi, để anh ca bài niềm vui rửa mặt đã.

Thế là hai chú cháu lại tiếp tục râm ran “khi ông mặt trời thức dậy, mẹ lên rẫy em đến trường...”. Giọng cậu bé trong veo như chim rừng Yok Đôn, hình như đâu đó tầng dưới có tiếng cười khúc khích của chị Vĩ Hạ. Buổi dạy chỉ kết thúc khi chị Hạ gọi cu cậu xuống để chở sang ngoại gửi, vì chị làm văn phòng nhưng trưa tranh thủ chạy về đón cu Đông và nấu cơm cho nó ăn. Nghe cu Đông bảo là chắc tháng tới phải gửi nó học bán trú đến chiều nhờ ngoại nó đón dùm rồi tối chị lại sang đó chở nó về, nhưng cu cậu không thích thế vì buổi trưa thích được ăn đồ mẹ nấu hơn. Tối hôm đó, tôi về đến nhà đã thấy mẹ con chị tắt đèn đi ngủ rồi nhưng trong giường vẫn vọng ra tiếng Tiễn Đông ca “em nghe lòng mình niềm vui đang đây...” cùng tiếng cười hạnh phúc của chị Hạ. Một buổi trưa nọ tuần thứ 2 trong tháng đầu tiên tôi ở trọ, cu Đông lại lên phá giấc ngủ trưa của tôi khi đang thảng với giấc mơ nghệ sĩ, cu cậu đòi tôi dạy cho bài hát mới và báo một tin rất vui cho tôi. Đó là ngày mai tôi xuống nhà ăn cơm trưa cùng với mẹ con cậu nhưng nhớ đem theo đàn ghita, chị Vĩ Hạ mời với lý do ăn xong dạy mẹ con chị cùng ca. Chị Hạ rất thích bài “Chiều Lên Bản Thượng” mà hôm trước tôi hát nhưng tại khuya quá nên thấy bức, không ngờ hôm sau lại lằm nhăm hát theo.

- Sơn cứ ăn tự nhiên đi, chị nấu ăn cũng không đến nỗi tệ đâu - Chị Hạ cười thấy cậu còn khách sáo nên nhắc khéo.
- Vâng, chị nấu ăn cũng ngon thật đó, món nắm bào ngư xào này ở trên chỗ em lúc đầu hiếm lắm chị à. Mọi người toàn đi hái mấy cây nắm mọc tự nhiên trên gỗ mục, rồi sau đó họ nuôi trồng, nhân giống thì ăn đến phát ngán luôn.
- Ừ, cái gì tự nhiên cũng ngon. À ăn xong chú dạy chị hát bài gì gì đó mà “Hò ơi, ta ca vang rừng sâu bên nhau vai kề vai trong tay ly rượu nóng...”
- Dạ bài Chiều lên bản thượng.

Bữa cơm đó tôi đã làm hai mẹ con chị Hạ bất ngờ, ngạc nhiên bởi một đứa con của rừng núi với sức ăn như trâu rừng vét sạch cả nồi cơm mà chị cố tình nấu dư ra. Tôi ăn xong thì được chị mời ly nước cam đá rồi mới nhập cuộc vào tiết mục dạy hát. Tiếng hát trong ngôi nhà nhỏ này có lẽ từ khi tôi đến mới rộn ràng như vậy, trước kia kể từ

khi chồng cũ chị rời đi thì hai mẹ con rất buồn bã, cô đơn. Khi cho thuê phòng trọ chị Hạ tính là một nữ sinh nào vào ở vì có thể giúp chị trông coi nhóc Đông luôn cho tiện, chị em phụ nữ dễ tâm sự, giải bày. Nhưng đang cần tiền trang trải vì công việc chị chưa ổn định nên tới tới hỏi cũng cho ở luôn. Điều chị cảm thấy may mắn chính là gặp một chàng trai tốt tính như tôi vào ở trọ chứ không thì có đuối sớm. Chị bắt đầu quen thân với tôi hơn, hỏi tôi ở cao nguyên, tỉnh nào, dân tộc Ba Na có tập tục gì kì lạ không? Núi rừng trên Đắk Lắk chắc là đẹp, hùng vĩ lắm phải không, buổi tối làm gì mà về khuya dữ vậy... Tôi giờ có thể hay ra vào tầng dưới chào hỏi, tán chuyện với mẹ con chị Hạ chứ không phải lặng lẽ leo lên cầu thang ngoài như trước nữa. Thỉnh thoảng chị cũng hay mời ăn cơm cùng hai mẹ con, thằng cu Đông thì khoái hết biết.

- - Mới dạy kèm về hả Sơn? Vào uống ly nước cam cho mát nè. - Thấy tôi mở cổng bước chị vẫy gọi vào
- - Dạ, em xin.
- - Chú ngồi dưới này để chị lên dọn dẹp tầng trên với cả phòng chú luôn. Thế mà cũng được một tháng rồi nhỉ, nhanh thật.
- - Êo...- Tôi tặc lưỡi vì phòng tôi ở trên giờ chẳng khác nào bãi chiến trường rừng núi Tây nguyên.

Ngồi không yên nên tôi cũng leo lên tầng trên đứng lóng ngóng một bên xem chị dọn phòng. Chị Hạ lau ngoài ban công, dọn dẹp sạch sẽ xong rồi mở cửa phòng bắt đầu công đoạn mệt nhọc nhất của việc dọn tầng hai...

- - Ôi trời, trông người cũng gọn gàng mà phòng tựa lưạ thế. – Chị nhăn mặt khó chịu
- - Eo...Chị thông cảm, em bận quá mà rảnh được buổi chiều lại ham tập ghita nên...
- - Phòng bừa bộn, hoang dã mà được cái có hương thơm gì đó thoang thoang nhỉ - Chị xách ba lô của tôi đặt lên giường và phát hiện thấy.
- - Hoa huỳnh anh đó chị, trên Tây Nguyên mọc nhiều lắm.
- - Hi, đúng là hương thơm của núi rừng. Mà nó có công dụng gì không Sơn? Ánh mắt lúc chị Hạ nhìn lúc ấy dường như thật triền miên.
- - Xua muỗi, trên ấy mới cần dùng đến chị ạ
- - Bậy, có hôm ở đây muỗi lắm đó. Xong rồi đó, chú nghỉ trưa đi – Chị xách cây lau nhà ra và đẩy cậu vào phòng

Tối hôm đó, tôi đi làm về khoảng 11h10 như thường ngày, khoá cổng xong tôi lên ban công. Thoáng khẽ rùng mình, tôi nhận ra bóng một người con gái đang ngồi tư lự ngoài ban công, mái tóc thả buông theo gió. Tôi nhìn kĩ một lúc mới nhận ra đó là chị Hạ, sao hôm nay chị lại thức khuya thế nhỉ, chẳng nhẽ lại lên học hát vào giờ này hay tính cho mình chuyển trọ đây?

- - Chị Hạ...Chưa ngủ à? – Tôi nghiêng người để nhìn thấy mặt chị rõ hơn.
- - Ừ, chị không ngủ được - Chị đưa tay bóp trán rồi quệt nhẹ mí mắt và nói tiếp : Chú làm về mệt thì vô ngủ trước đi. Chị ngồi tí rồi xuống ngay đó mà, đừng bận tâm.
- - À, em cũng đứng hóng mát – Tôi vờ biện lý do, chứ thực ra nếu không đàn ghita thì tôi đã ngủ quách cho rồi nhưng thấy chị có vẻ tâm trạng nên ở lại.

Hai người lặng im như thế, một ngồi một đứng ngấm nhìn thành phố về đêm, những tiếng quét rác xào xạc đường phố nghe khô khốc. Tôi khẽ hát một đoạn của bài giấc mơ Chapi rồi liếc sang chị, bỗng nhận ra chị vẫn đang rầm rứt khóc thầm. Chiếc khăn hương hoa huỳnh anh được tôi nhẹ nhàng cuỗi xuống đặt vào tay chị rồi đứng thẳng lại

nhìn theo hướng xa xăm. Thực tình tôi cũng chẳng đoán được sao chị Hạ lại buồn như vậy, phụ nữ giấu tâm trạng của họ thật kĩ vì lúc trưa còn thấy chị cười nói vui vẻ dọn nhà.

- - Chồng cũ và chị chia tay cũng gần một năm rồi, hôm nay là kỉ niệm ngày cưới hai đứa nên chị cảm thấy cô đơn quá. Nếu như chị biết giữ chồng tốt hơn thì anh ấy không ngoại tình như vậy – Vỹ Hạ từ tốn chia sẻ tâm trạng.

Tôi đứng lặng im, vì đến yêu còn chưa biết cảm giác thì tôi làm sao hiểu hết tâm trạng của một người phụ nữ đã ly hôn cơ chứ. Một người phụ nữ tuyệt vời như chị sao lại bất hạnh thế chứ, niềm tin trong cuộc sống của chị bây giờ có lẽ là cu Đông, và chắc có lẽ chị khó lòng đi bước nữa khi Đông còn non nớt thế này. Nhưng một người phụ nữ còn tràn đầy sức sống, khao khát yêu thương, dục vọng như chị mà cứ chôn chặt, lạnh tanh mãi sao có thể không cảm giác cô đơn được.

- - Chị Hạ mà em biết rất tuyệt vời, chỉ có thằng ngu mới bỏ rơi chị mà không biết trân trọng thôi. Chị buồn cũng phải nhưng đừng nuối tiếc, chị còn có cu Đông nên phải mạnh mẽ lên.

Lúc này, tâm trạng nghệ sĩ đồng cảm thế nào mà tôi có thể an ủi chị bằng những lời thật lòng đến vậy. Ánh mắt chị ngạc nhiên nhìn tôi rồi mặc cho dòng lệ chạy dài trên má, hai tay nắm chặt lấy chiếc khăn mà tôi đưa. Lúc ấy, tôi thoáng bối rối không biết làm gì nhưng rồi cũng biết hạ người xuống bên cạnh chị, cầm lấy chiếc khăn thấm dịu hương hoa huỳnh anh mà lau nhẹ gương mặt đang nhạt nhòa mà vẫn đẹp man mác buồn. Vỹ Hạ đã ngừng khóc nhưng đôi môi vẫn còn run nhẹ vì nện ngào, lần đầu tiên nhìn thẳng vào gương mặt một người con gái đang rơi lệ buồn trước mặt nên tôi đã không kìm chế được. Hành động vô thức từ trái tim, tôi hôn vào đôi môi ấy, thật mềm mại, lại mặn vị nước mắt, hai bờ môi run run chạm vào nhau. Cảm giác nụ hôn đó chắc tôi sẽ mãi không bao giờ quên, một nụ hôn đầu đời rất riêng biệt, cảm xúc cho biết bao giai điệu mới được tạo ra. Sau khi bình tĩnh hơn, chúng tôi cảm thấy hơi ngượng ngùng, chưa ai nói với ai lời nào.

- - Sơn này....từ mai cho đến hết tháng chú dạy kèm cho cu Đông buổi chiều được không, tối ở nhà dạy hai mẹ con chị hát. Trừ vào tiền phòng, nếu muốn chị thêm tiền cho- Chị khẽ lên tiếng trước
- - Vâng, hết tháng này em cũng về quê rồi nên xin nghỉ cũng tiện. Về quê rồi chắc vài tháng sau mới lên lại thành phố nên gửi phòng chị luôn. Tôi nhắc lại lần nữa dù đã nói với chị lúc mới thuê
- - Cơm tối ăn cùng chị luôn nha- Chị Hạ nói rồi vội quay đi

Tôi đứng nhìn theo bóng dáng người con gái đáng thương này lặng lẽ xuống lầu, một cảm giác khó thở, nện ngào trong tim. Vỹ Hạ ơi, em yêu chị mất rồi!!! Yêu nhiều như rừng núi yêu tiếng chim Yok Đôn, như mưa rừng yêu tiếng thác Krông Kmar, như núi rừng yêu mùa hạ... Vỹ Hạ là một người phụ nữ tuyệt vời nhưng chị đã từng tan vỡ một lần hôn nhân liệu có yêu tôi không? Tôi biết mình còn chưa lo nổi cho tương lai của mình làm sao đem tình yêu của mình để lấp đầy trống vắng, cô đơn nơi Hạ. Còn khoảng 3 tuần nữa, liệu tôi có nên bày tỏ tình yêu mình dành cho chị không, những cảm xúc chân thật này lẽ ra tôi không nên có, Hạ và tôi quá khác nhau, khoảng cách khá lớn để hai người có thể có một tình yêu.

Trưa hôm sau, ba chúng tôi ngồi ăn cơm trong tiếng nói cười rất vui vẻ đầm ấm. Cu Đông nghe được tôi dạy kèm và dạy hát vào buổi tối thì khoái chí cứ ôm cổ chú Linh Sơn của nó miết. Đôi lúc, tôi thoáng nhìn thấy chị đang nhìn tôi với ánh mắt mơ màng rồi mỉm cười hiền từ rất ư là dịu dàng. Tối đến, chị nhắn tin cho tôi “Chị có để 100K trên đầu tủ lạnh đó, Sơn đi chợ dùm chị. Nấu ăn được thì nấu luôn cho chị được thưởng thức bữa nhé, hihi”. Qua tin nhắn, tôi cảm nhận được người phụ nữ này đang thật sự hạnh phúc, dù nó chỉ là khoảng thời gian ngắn ngủi. Bữa tối được tôi trở lại theo hương vị lạ miệng từ núi rừng Tây Nguyên làm cho hai mẹ con Vỹ Hạ ăn rất ngon lành. Đến giờ học hát, hai người cứ hào hứng mãi, tôi đàn ghita điệu Slow rock mang âm hưởng khoẻ khoắn, vui tươi đến ngôi nhà nhỏ này. Trời đổ cơn mưa bất chợt, đã khuya và mưa lạnh nên tôi không thể đi lối cầu thang lên tầng hai được. Chị Hạ bảo tôi nằm lại sofa ngủ cũng được, nên tối đó tôi ngủ lại ngoài sofa.

- - Có lạnh không chị đem ra cho tấm chăn – Vỹ Hạ trong buồn nói vọng ra.

- Không sao chị à, ở Đắk Lắk sương sớm có khi còn lạnh hơn nhiều mà em vẫn chạy bộ tốt – Tôi vỗ ngực khoe.
- Ừ, vậy ngủ ngon.

Dù vậy mà đến 2-3h sáng, tôi lạnh nằm co ro trên sofa vì còn liều mạng bật thêm cái quạt. Đang mơ màng trong giấc ngủ, tôi nghe tiếng ai đó tắt quạt rồi một chiếc chăn ấm được kéo lên ngang vai. Một bàn tay mềm mại khẽ vuốt mái tóc trên trán của tôi, thức giấc vờ trở người và nhận ra đó là Vỹ Hạ. Ngón út của Hạ miết nhẹ trên bờ môi tôi như đang nhớ đến nụ hôn hôm trước, khi chị đứng dậy định trở vào trong. Tôi đưa tay nắm lấy tay chị kéo mạnh về phía mình, Hạ giật mình sửng sốt vì cứ ngỡ tôi đã ngủ say.

- Tôi....yêu Hạ, yêu vẻ đẹp người con gái bản thượng trong chị, yêu nhiều lắm.
- Nhưng....
- tôi biết mối quan hệ chúng ta sẽ khó mà tiến xa được, nhưng nếu không nói ra thì cả đời chắc tôi ở mãi trên cao nguyên mà tiếc nuối.Hạ có yêu tôi không?
-Có – Vỹ Hạ khẽ gật đầu, hai mắt long lanh cảm động
- Tôi muốn được làm tình nhân của Hạ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Tôi khẽ ôm lấy người con gái bản thượng này trong lòng, hoà vào nỗi cô đơn của cô ấy. Cảm nhận hai chúng tôi là một, thứ cảm giác mà núi rừng Tây Nguyên cũng không gợi lên được những giai điệu trong tôi. Ba tuần trôi qua nhanh chóng, đều là những ngày lưu lại như những kỉ niệm tuyệt đẹp, cả ba cùng vui vẻ, ca hát và trao gửi yêu thương. Tôi dọn phòng để chuẩn bị về với cao nguyên, núi rừng Tây Nguyên mà lòng tràn ngập nỗi buồn, lưu luyến. Tối hôm trước khi dọn phòng, tôi ôm ghita đàn những ca khúc mà ba chúng tôi hay hát cùng nhau nghẹn ngào như lần cuối, chỉ có Đông vẫn ngây thơ với niềm vui đông đầy của mình. Tôi thật sự muốn ở lại bên Vỹ Hạ mãi mãi, bên nhóc Đông hồn nhiên đến cuối đời nhưng lại cảm giác chúng tôi sẽ khó có thể được bên cạnh nhau. Bởi vì, phía ngoại cu Đông khó mà chấp nhận một chàng sinh viên người Ba Na mới ra trường như tôi với nàng Vỹ Hạ. Tôi không biết mình có thể giữ được hạnh phúc, nụ cười cho Hạ đến suốt đời không hay lại để em một mình trên ban công mà đau khổ như đêm hôm ấy. Tôi xách ba lô ra đi, nhìn ngẩn ngơ nhà hai mẹ con cô ấy lần cuối và trở về với núi rừng Đắk Lắk, trong lòng quặn thắt bỏ lại sau lưng hai cặp mắt ươn ướt lệ nhòa.

- Cảm ơn vì tất cả những ngày qua nhé, cho dù hạnh phúc ấy thật ngắn ngủi- Vỹ Hạ nói trong tiếng nấc

- Vì sao chú ấy lại đi vậy mẹ? Con chưa kịp thuộc bài Địch Học mà - Khang dụi mắt hỏi mẹ

- Vì núi mang chú ấy đến nên giờ phải trở về với cội nguồn của mình.

Những ngày xa cách, dẫu đàn ghita luôn bên cạnh, núi rừng Tây Nguyên là nơi đây cũng chẳng giúp tôi nguôi ngoai nỗi nhớ “người con gái bản thượng” của thành phố. Tôi biết mình yêu Hạ nhiều đến nhường nào, tôi sẽ bất chấp tất cả để được yêu và bên cạnh người con gái mình yêu thương.

Tôi quay trở lại thành phố sau ba tháng chờ đợi, tìm lại người con gái sẽ cho tự tin, yêu thương mãnh liệt để khơi dậy mọi cảm xúc, giai điệu trong mình để thăng hoa trên con đường nghệ sĩ của mình. Chuông cửa được nhận lần 3, cái nắng thành phố giữa trưa khá gay gắt, Vỹ Hạ chạy ra mở cửa. Mình cứ bất chấp hết yêu nhau đi em nhé!